

קבצי הערות התמימים ואנ"ש ללקו"ש חלק י"ז שיחה ב' לפ' שמיני

להערות או לתירוץ שלה בדוא"ל: PLShaoros@gmail.com

קובץ הערות התמימים ואנ"ש כפר חב"ד גליון רלד

מישאל ואלצפן לא יכולים לשאת את נדב ואביהוא, מדוע?

הת' מנחם מענדל שי' פלם
תלמיד בישיבה

בלקוטי שיחות ח"ז שיחה ב' לפ' שמיני, מקשה הרבי עה"פ' "ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן . . . ויאמר אליהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקודש אל מחוץ למחנה", מהי ההדגשה "שאו את אחיכם", שנדב ואביהוא הינם קרובים של מישאל ואלצפן, הרי ידוע לנו שהם קרובים, מכך שנכתב "בני עוזיאל דוד אהרן", ומהו הדגש?

משאלה זו מסיק הרבי, שישנה הדגשה מיוחדת ב"אחיכם", שדוקא מישאל ואלצפן, שהיו קרובים של נדב ואביהוא, הם אלו שיוציאו את נדב ואביהוא. וע"כ שואל הרבי, (א) למאי נפק"מ שדוקא קרובים, הם אלו שיוציאו את נדב ואביהוא, ו(ב) קרוביהם של נדב ואביהוא, הם משבט לוי. ולכאורה הרי כל תפקידם של שבט לוי הוא לעסוק בעבודת המשכן, וע"כ הם צריכים להיות טהורים בכ"ע בכדי שיוכלו לעבוד את עבודת הלוים. וא"כ למה דוקא הלוים היו צריכים להתעסק בגופותיהם של נדב ואביהוא, ולהטמא להם, בפרט כשמדובר באמצע שמחת יום השמיני למילואים?

ומקשה הרבי עוד יותר, רש"י כבר כתב² בנוגע לציוויו של יעקב, שלוי לא יישא את ארונו מפני - "שהוא עתיד לשאת את הארון". וא"כ, מה לוי שהוא עצמו לא נשא את הארון של אביו יעקב, מפני שנמה דורות מאוחר יותר - בזמן המשכן, "הוא - דהיינו שבט לוי - עתיד לשאת את הארון" - על אחת כו"כ בנדו"ד, שמדובר בנוגע לאלו שאינם כ"כ קרובים, דהיינו מישאל ואלצפן שהיו פחות קרובים אל נדב ואביהוא, מאשר לוי אל יעקב אביו, ומדובר בזמן של שמחה והשראת השכינה במשכן, כיצד מתאים שהם יישאו את ארונם של נדב ואביהוא?

ומתרץ על הנ"ל באריכות בשיחה. ע"ש.

(1) שמיני י, א ואילך.

(2) יח"ג, יג.

ולכאורה תמוה מעט בלשון קושית רבינו, שראינו אצל לוי, שהיות שדורות לאחריו יישאו צאצאיו את ארון הברית - לכן הוא עצמו לא יישא את ארונו של אביו, יעקב. ולכאורה כאן הי' צריך הרבי להמשיך ולומר שאלה יותר חזקה - אם כן כש"כ שמישאל ואלצפן שהם עצמם נושאים את הארון הברית, ולא דורות לאחריהם כמו אצל לוי, ודאי שלא יוכלו לשאת את ארונותיהם של נדב ואביהוא? ואילו הרבי המשיך ושאל שאלה אחרת, בסגנון אחר, ולכאור' גם פחות קשה, שמישאל ואלצפן קרבתם אל נדב ואביהוא, היתה יותר רחוקה, מאשר קרבתו של לוי אל יעקב, וגם מדובר בזמן של שמחה וכו', ומדוע לא המשיך רבינו באותה מטבע לשון שהשתמש לגבי לוי, שמישאל ואלצפן הם בעצמם נושאים את הארון, ולוי לא נשא את הארון?

ואולי אפשר ליישב בדוחק עכ"פ, שהיות שמדובר אז בזמן של יום השמיני למילואים, א"כ לא הי' זמן בפועל שמישאל ואלצפן נשאו את הארון בפועל, כי הרי רק אז הוקם המשכן לראשונה, ועדיין לא נסעו בני"י במסע ויצטרכו לשאת את הארון, ולכן א"א לשאול שהיות ומישאל ואלצפן נושאים את הארון לכן לא יוכלו לשאת את ארונותיהם של נדב ואביהוא, כי עדיין בפועל נשאו.

אך תי' זה דחוק ביותר, כי מלשון רבינו לא משמע כן כלל, מכך שבנוגע ללוי עצמו אומר הרבי "דערפאר וואס מיט דורות שפעטער, ביים משכן, איז "הוא - געמיינט זיין שבט - עתיד לשאת את הארון", דהיינו שהרבי לא מתייחס עם לוי בעצמו נשא את הארון או שעדיין לא נשא את הארון, אלא שלוי כלל לא יישא את הארון הברית בעצמו, רק דורות לאחריו יישאו את ארון הברית. משמע שאם הוא בעצמו הי' נושא את הארון, לכאור' לא היתה קושיא.

וא"כ אין נראה לומר שהיות ומישאל ואלצפן לא נשאו בפועל עדיין את הארון, הם יכולים לשאת ארונותיהם של נדב ואביהוא, ורק שמפני סיבות אחרות לא מובן מודע הם נושאים את הארון (שזה הי' בזמן שמחה וכיו"ב). אלא מסתבר לומר שהיות שעליהם עצמם מוטלת העבודה לשאת את הארון, הם לא יוכלו לשאת את ארונותיהם של נדב ואביהוא. וצריך ביאור.

ואשמח לראות דעת הקוראים בהנ"ל.

עיכוב העונש מפני עירבוב השמחה

הרב שרגא פייוויל רימלער

רב בבריטון ביטש, ברוקלין, נ.י.

אוצר החכמה

בלקוטי שיחות חי"ז פ' שמיני (ב) מבאר כ"ק אדמו"ר פרש"י (י, ד) בד"ה שאו את אחיכם וגו' "כאדם האומר לחבירו העבר את המת מלפני הכלה שלא לערבב את השמחה", שהביאור בזה הוא דמכיון שהקב"ה רצה להמית נדב ואביהוא תיכף ולא המתין בזה כמו שעשה ביום מתן תורה כמו שפרש"י (שמות כד, י) בד"ה ויראו את אלקי ישראל: "נסתכלו והציצו ונתחייבו מיתה, אלא שלא רצה הקב"ה לערבב שמחת התורה, והמתין לנדב ואביהוא עד יום חנוכת המשכן, ולזקנים עד ויהי העם כמתאוננים וגו' ותבער במ אש ה'", וכאן רצה הקב"ה לערבב את השמחה וערבבה ולכן פירש"י שמה מצד דרך הנהגת בני אדם שמשדלים שלא לערבב שמחת החתונה עד כמה שאפשר, צוה להוציא הגופים, כאדם האומר לחבירו העבר את המת מלפניהכלה, והטעם שהקב"ה לא המתין לענשם מבואר בשיחה שם מצד "ונקדש בכבודי", ע"כ.

ולכאורה אינו מובן, הרי הדברים קל וחומר, דאם משום קדוש המשכן לא הי' כדאי להמתין מלעונשם, הרי עאכו"כ שלא הי' כדאי להמתין מלענוש במתן תורה שהי' פגיעה בכבוד ובקדושת השם, וכמו שפירש"י בד"ה ויחזו את האלקים שהיו מסתכלים בו בלב גס, מתוך אכילה ושתי', ומדוע אז המתין הקב"ה ולא רצה לערבב את השמחה?

ואולי יש לבאר החילוק בין אלו ב' השמחות, כי שמחת יום השמיני הי' בעיקר שמחתו של הקב"ה שהשכינה ירדה למטה ונתקיימה מה שנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, תכלית הכוונה בבריאת העולם, ומכיון שזו היתה בעיקר שמחתו של הקב"ה לכן ויותר הקב"ה על שמחתו שלו ולא המתין וקיים מיד מה שאמר ונקדש בכבודי, משא"כ שמחת מתן תורה היתה בעיקר שמחת בני ישראל שקבלו את התורה שבגללה הקב"ה הוציאם ממצרים ואז בחר הקב"ה את ישראל מכל עמי הארץ לעשותם עם סגולה מכל העמים וגוי קדוש, ומכיון שזו היתה בעיקר שמחתם של בני ישראל, לא רצה הקב"ה לערבב שמחתם והמתין ולא ענשם אז מיד.

וגם יש לחלק בין שמחת חנוכת המשכן ומתן תורה, כי עד כמה שהמשכן ^{תורה 2018:07:05} ומקדש דבר גדול וקדוש וחשוב ועד שפסק הרמב"ם (הל' בית הבחירה פ"א הי"ב) ש"הכל חייבים לבנות ולסעד בעצמן ובמונם", מ"מ פסק שם ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן לבנין", דהיינו שתלמוד תורה שלהם נעלה מבנין בית המקדש, ומצד העילוי שיש בתורה י"ל שלמרות שהי' כדאי לערבב שמחת חינוך המשכן, אבל במתן תורה לא הי' כדאי, וכמו שרש"י כותב בד"ה ויראו את אלקי ישראל שלא רצה הקב"ה לערבב שמחת התורה.